

Następnie omówiono niektóre kwestie wiążące się z eufemizmami: umbryjskim *am-pend-* i łacińskim *mactare*. Autor pracy zwraca między innymi uwagę na związek, jaki istniał pomiędzy czynnością ważenia i zawieszania ofiary a zadaniem śmiertelnego ciosu przy użyciu przedmiotu obdarzonego energią boską; wymowne jest określenie toporu ofiarniczego mianem *sacēna*. Również w przypadku ceremonii sprawowanej przez fecjała *verbēna*, którą kapłan dotykał głowy i włosów Pater Patrātus, była obdarzona *sacrum* piorunu.

Na obecnym etapie badań koniecznością staje się zwrócenie większej niż dotąd uwagi na te pojęcia, które ujmują składanie i przyjmowanie ofiary (=daru) jako układu typu wymiany-zależności wzajemnej bogów i ludzi; Borgeaud traktuje obrzęd składania placaka (*Mefa Spefa Fisovina*) jako zobowiązanie do zachowania przymierza, którego trwałość zapewnia złożenie ofiary w obrębie kręgu magicznego (Urvus, umbryjskie Peđo). Szczególnym przypadkiem podobnego układu jest *foedus* wzmocniony przysięgą-przekleństwem i krwawą ofiarą. Przeprowadzona w rozdziale II analiza pojęcia *mactare* w związku z *magmentum* i terminu *augere* wskazała obiecujące perspektywy prowadzenia badań w tym kierunku.

W aneksie 1 rozdziału II Borgeaud analizuje pojęcie *desenduf* (tab. ig. VIIb) i tłumaczy je jako dziesięcina. W aneksie 2 przytoczono fragment 4. *Ody* Pindara, który pozwala w zestawieniu z *Augurium augustum* Enniusza i tekstami Wergiliusza i Maniliusza ukazać najbardziej archaiczny sposób rozumienia słowa *augere* (= umbryjskie *combifiā*) jako uprawomocnienie pierwszej wróżby za pomocą drugiej.

W obszernym rozdziale trzecim, zatytułowanym „Ofiary i libacje”, dochodzi do próby wyjaśnienia tak ważnych dla obrzędowości umbryjskiej pojęć jak między innymi *Spanti* (oblacja), *Vestigia* (libacja), *Skalcies*, *sođo persontro* czy *Struġla petenata*. W rozdziale tym, jak również we fragmentach rozdziału I i II silnie zaznaczono wyjątkową rolę ofiar *Pōni frehtom*, libacji, która towarzyszyła ofiarowaniu placaka Przymierza Iguvium z *Iōspater Sankos.

Podkreślając związki genetyczne łączące świat megalityczny z Umbrami, Borgeaud zwraca uwagę na kultową rolę *klavīlās* (<*klāvelās u Umbrów i *lituī*, *peda* i *persilka* u Rzymian; zakłada przy tym tożsamość umbryjskiego *klavla* z łacińskim *lituus*. W dalszej części dokonuje interpretacji i podaje własną propozycję tłumaczenia fragmentów tabliczek iguwińskich (Ia 24–34 i tab. III–IV), by następnie podnieść znaczenie podstawowej różnicy istniejącej pomiędzy kategorią bogów głównych i bogów funkcyjnych, zaznaczoną w podziale na *bovivores* i *porcivores*.

Spśród szeregu kwestii szczegółowych za interesującą należy uznać podjętą próbę podważenia etymologii pojęcia *fetialis* – zaproponowanej przez von Planta i przyjętej przez Walde-Hoffmana – poprzez złączenie z etymonem *dhētia*. Równie ważna jest partia poświęcona pojęciu *prōdigium* pozwalająca traktować ofiarę jako do pewnego stopnia agonalny odpowiednik *pollatchu*, a zatem zakładając świadomą stratę rekompensowaną utrzymaniem lub podniesieniem własnego prestiżu w społeczeństwie.

W aneksie 1 rozdziału III zajęto się formułą *arviā ustentu*, podczas gdy aneks 2 poświęcono formułom umbryjskim na *-fi*.

Przedmiotem rozdziału IV pt. „Instytucja germańsko-umbryjska: *gildia*?”, który swoją niewielką objętością zdecydowanie odbiega od pozostałych, stały się niektóre umbryjskie, greckie i w niewielkim zakresie rzymskie związki religijne i ekonomiczne. Pojęciem kluczowym z tego punktu widzenia jest raczej pomijany w dotychczasowych opracowaniach termin *felsva* „należności, świadczenia w pieniądzu, udział”, jak również rozważane w końcu rozdziału II i w rozdziale III *spendo*, *spendomai*, które pozostaje w związku z participium *spefa* (<*spnd-tā w określeniu *mēfa spēfa*.

O ile przyjąć, że słowo *spendomai* oznacza „wchodzić w zobowiązanie w rezultacie złożenia ofiary”, to *mēfa spēfa* byłaby plackiem poświęconym geniuszowi zaufania i przymierza Fisos Sankios. Istnieje zatem oczywisty związek z łacińskim *spondere* „gwarantować, zobowiązywać, obiecywać uroczyście” (por. *sponsor*), a więc i z Semo Sancus